

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Venerabilis Patris D. Hludowici Blosii Abbatis Lætiensis Ordinis S. P. N. Benedicti Tomus Posterior Margaritum Spirituale

Blois, Louis de

Monasterii Campidonensis, 1672

Cap. V. Quòd descensus Christi ad inferos creditur, licet Scripturæ eum
evidenter non expriment: & quòd Apostoli plurima tradiderunt, quæ in
ipsis Scripturis expressa non sunt.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-45885](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-45885)

laqueos: ignis, & sulphur, & spiritus procellarum pars calicis eorum.

CAPUT V.

Quod descensus Christi ad inferos creditur, licet Scripturæ eum evidenter non exprimant: & quod Apostoli plurima tradiderunt, quæ in ipsis Scripturis expressa non sunt.

1. Descensu Christi ad inferos non habetur expressa in Scriptura, & tamen est fide credendus.
2. Apostoli multa tradiderunt, quæ in Scripturis non sunt expressa, sed per manus tradita.
3. Traditio de ritu Sacrificij Missæ, ex Dionysio Areopagita.
4. Alia traditio ex eodem, de ritu consecrandi Monachum.
5. Alia ex eodem de ritu sepultura & exequiarum.
6. Hunc Dionysium vidisse ipsos Apostolos & B. Virginem Mariam.
7. Traditio ex D. Clemente, de officijs Presbyteri, Diaconi & Subdiaconi, circa fragmenta Eucharistia, & ornamenta sacra.

1. **S**I ea sola pro ratis habenda sunt, quæ in divinis Scripturis invenimus evidenter expressa, certum non erit, Christum ad inferos descendisse, cum id sacræ Litteræ manifestè non exprimant. Et tamen ipsum descensum Christi ad inferos ecclesia firmissimè credit, edocta ab Apostolis, in quorum Symbolo de eodem Christo Domino dicitur, *Descendit ad inferos.*

2. Sanè Apostoli plurima suis temporibus in ecclesia utilissimè statuerunt, ex quibus nonnulla discipuli eorum scripto commendaverunt, pleraque sine scripto ab ipsis veluti per manus posteris tradita sunt, quæ ad nos usque permanerunt. Num, quæso, illa tanquam nullius auctoritatis idcirco rejij-

cientur, quòd Apostoli ea non scripserint, & in catalogo sacramentorum Litterarum relata non sint? Absit. Opportunè item Paulus auditores suos admonet his verbis: *Fratres, stete, & tenete traditiones quas didicistis, sive per sermonem, sive per epistolam nostram.* Lucas enim in actis Apostolorum scribit de eodem Paulo, & de Sila ac Timotheo in hæc verba: *Cum pertransirent civitates, tradebant eis custodire dogmata quæ erant decreta ab Apostolis & senioribus.* Hinc habemus Canones Apostolorum.

Et divinissimus Dionysius Areopagita, beati Pauli Apostoli discipulus, martyrq; Christi inclytus, in libro què de ecclesiasticâ hierarchiâ ad Timotheum scripsit, luculentissimè explicat venerabiles ritus, qui ex Apostolorum traditione illis temporibus observabantur in sacramentis conficiendis administrandisque, & Monachis consecrandis, ac fidelium defunctorum exequijs celebrandis. Nam ut ritus & cæremonias aliorum Sacramentorum prætermittamus, de ritibus conficiendæ eucharistiæ, id est, de ritibus illius cælestis Sacrificij, in quo Sacerdos, juxta institutionem Christi proferendo hæc verba, *Hoc est corpus meum, Hic est calix sanguinis mei,* ipsam sacrosanctam & augustissimam eucharistiam conficit, idem Dionysius scribit hunc in modum: *Operæ pretium est illam (videlicet eucharistiam) exponere, & eius veluti corporalia lineamenta describere:*

Zzz 2

tum

Collyrij hæreticorum Lib. 10

2 Theff. 2

Act. 16

3. Ritus Sacrificij Missæ habetur in traditione, teste S. Dionysio.

1. De hac traditione habetur de sensu Christi ad inferos.

2. Multa alicui tradiderunt Apostoli verba non scripto per traditionem.

Colly-
rii hære-
ticorum
Lib. 1.

tum verò, ubi eam ex auctoritate Scri-
pturae sacerdotaliq; institutione didice-
rimus, ad illius contemplandam sacra-
tissimam dignitatem divino spiritu sub-
vehi. Et paucis interjectis addit:
Itaque Pontifex quidem, ubi orationem
sanctam supra divinum altare peregit,
ex ipso incensum adolere inchoans, om-
nem sani ambitum circumit. Deinum
ad sanctum altare iterum rediens, Psal-
morum incipit melos, concinentibus se-
cum sacra carmina omnibus Ecclesiasti-
ci ordinis gradibus. Deinde ministro-
rum officio lectio sanctarum Scriptura-
rum suo ordine recitatur. Porro mi-
nistrorum alij quidem pro clausis templi
foribus adstant, alij proprij aliquid mu-
neris agunt. Qui verò ipsius ordinis
præcipui sunt, unà cum Sacerdotibus
sanctum panem, & benedictionis cali-
cem sacrosanctis altaribus imponunt.
Ad hæc venerandus Antistes orationem
sanctissimam peragens, pacem sanctam
omnibus nuntiat: & cum se mutuo om-
nes salutaverint, mystica sanctorum re-
citatio fit. Vbi verò manus tum An-
tistes tum Sacerdotes aquâ laverint,
Pontifex ad medium divini assistit alta-
ris: circumstant autem soli cum Sacer-
dotibus electi quique ex ministrorum nu-
mero. At verò Pontifex cum divina
munera laude prosecutus fuerit, sacro-
sancta & augustissima mysteria conficit:
& quæ antè laudaverat venerandis oper-
ta atque abdita signis, in conspectum
agit: divinaque munera reverenter
ostendens, ad sacram illorum Commu-
nionem & ipse convertitur, & reliquos
ut communicent hortatur. Sumptâ de-
mum atque omnibus tradita Communio-
ne, gratias referens sinem mysterijs im-
ponit.

De ritibus verò quibus Mona-
chus consecratur, ipse sacer-
Dionysius ira inter alia loquitur:
Sacerdos ad eum accedens, interrogat
primùm an t renuntiet divisibilibus om-
nibus: deinde exponit illi perfectissimam vi-
tam. Vbi verò ille omnia intentè pro-
miserit, consignans eum Crucis signo Sa-
cerdos tondet, trinas divina Beatitudi-
nis personas inclamans: exutumque ve-
ste omni, aliam induit: & cum sanctis
alijs qui adstant viris ipsum salutans di-
vinorum mysteriorum participem facit.
Et paulò suprâ de ipsis monachis
sic scribit idem Dionysius: Sancti
præceptores nostri (nempè Apostoli)
divinis eos appellatombus sunt profecuti,
partim Therapeutas (id est, cultores)
à sincero Dei famulatu atque cultu, par-
tim Monachos ab individua & ngulari
vita appellantes.

Porro de cærimonijs & ritibus
quibus exequiæ fidelis defuncti
celebrabantur, ipse Dionysius lo-
quitur hunc in modum: Sumentes
defunctum ad Pontificem ducunt, quasi
coronis donandum sacris. Hunc ille li-
benter suscipit, eaque peragit, quæ di-
vino instituto sunt super eos qui sanctè
quiescunt. Coacto sancto cætu veneran-
dus Antistes (siquidem sacerdotalis or-
dinis fuerat qui obdormivit) ante san-
ctum altare inclinans eum, orationem
ad Deum inchoat, & gratiarum actio-
ne $\tau\epsilon\iota\pi\acute{\alpha}\sigma\alpha\upsilon\varsigma\ \acute{\alpha}\pi\omicron\tau\acute{\alpha}\sigma\tau\alpha\chi\ \tau\acute{\alpha}\varsigma\ \delta\iota\alpha\upsilon\epsilon\tau\omicron\iota\varsigma\ \tau\acute{\alpha}\iota\varsigma,\ \&\ \mu\omicron\nu\omicron\nu\omicron\nu\ \epsilon\lambda\omicron\upsilon\varsigma,\ \acute{\alpha}\lambda\lambda\acute{\alpha}\ \chi\ \rho\omicron\alpha\nu\tau\alpha\sigma\iota\alpha\upsilon\varsigma.$
sic vertitur ab alijs: An renuntiet omnibus
dividijs, non solum vitæ, sed & imaginationibus.
Vocatur autem Dividuum in scholjs S. Ma-
ximi, quidquid ad vitam mundanorum per-
tinet, & in multas partes divisum est. Addi
potest, quod à Deo & divinis dividit aut se-
parat.

nem;

nem; si autem honestissimis Monachis, aut sanctæ plebi insertus erat, ipsum ad venerandum Sacrarium ante Sacerdotum reclinat ingressum, deinde precem cum gratiarum actione peragit Præsul. Demceps verò ministri verissima de nostra resurrectione promissa, quæ divinis inserta sunt eloquijs, recitantes, consentanea tandemque valentia canunt Psalmorum cantica. Postea accedens venerabilis Præsul, precem super defuncto sacratissimam peragit: & post orationem ipse quoque Pontifex, defunctum salutat, & post illum, qui adstant omnes. Vbi verò cuncti consalutaverunt, super defuncto fundit oleum Pontifex, & oratione pro omnibus defunctis factâ, honesto in loco ponit corpus cum equalibus alijs corporibus sanctis. Et postea addit idem Dionysius: Quenam verò de huiusmodi prece, quæ super defuncto peragit Præsul, ex divinis ducibus nostris (videlicet Apostolis) traditio pervenit ad nos, operæ pretium est ut dicamus, &c.

6. Verùm ne quis imperitus putet, præclarum hunc virum non vidisse Apostolos, & non esse illum Dionysium, cujus mentionem Lucas in Actis Apostolorum facit; adhuc unum ex monumentis ipsius proferemus testimonium, quo convincemus eum non solum vidisse Apostolos, sed etiam interfuisse sanctæ obdormitioni beatissimæ Deiparæ Virginis Mariæ. Nam in libro de Divinis nominibus, alloquens sanctum Timotheum cui scribit, hæc dicit: Apud ipsos divino spiritu plenos Pontifices nostros (nempè Apostolos) cum &

nos, ut nosti, & plerique ex sanctis fratribus nostris, ad convicendum corpus illud, quod auctorem vitæ Deumque ceperat, convenissemus (aderat autem & frater Domini Iacobus, & Petrus supremum decus antiquissimumque Theologorum columen) post convitum placuit, ut, &c.

Clemens etiam, Petri Apostoli discipulus, scribens ad ipsum sanctum Jacobum Jerosolymorum Episcoporum, ait: Sicut à beato Petro Apostolo accepimus omnium Apostolorum patre, qui claves regni celestis accepit, qualiter tenere debemus de Sacramentis quæ geruntur in sanctis, te ex ordine nos decet instruere. Tribus enim ordinibus commissa sunt Sacramenta divinorum secretorum, id est Presbytero, Diacono, & Ministro, qui cum timore reliquias fragmentorum Corporis Dominici custodire debent, ne qua putredo in Sacratio inveniatur: ne dum negligenter agitur, portio Corporis Dominici gravis inferatur iniuria. Et paulò post: De vasis sanè sacræ ita agendum est: Altaris palla, cathedra, candelabrum, & velum, si fuerint vetustate consumpta, incendio dentur: quoniam non debent ea quæ in sanctuario fuerint, malè tractari, sed incendio unversa

^a Græcè est, *Θεοδόξος Κάμαρος*, quod significat corpus B. Virginis Mariæ, in quo velut hospitio exceptus est Deus auctor vitæ.

^b Doctores Iuris Canonici de Consecratione distinct. 2. can. 23. Tribus gradibus: ubi hæc verba Clementis ex Epistola 2. citantur, dicunt, Ministrum hic significare Subdiacenum, qui est tertius Ordo sacer.

Collyrii hæc rectorum Lib. 1.

7. Clemens traditio-nem docet de sacerdotum ministrorum officio & vestibus, & vestitu.

Colly-
rij hære-
ticorum
Lib. I.

tradantur. Cineres quoque eorum in baptisterium inferantur, ubi nullus transitum habeat: aut in parietem, aut in fossas pavimentorum mittantur, ne introeuntium inquinentur pedibus. Pallas & vela, quæ in ministerio sanctuarij sordidata fuerint, Diaconi cum humilibus ministris lavent: non eicientes è Sacrario velamina Dominicæ mense, ne fortè pulvis Domini Corporis malè decidat. De velis ianuarum cura sit Ostiarijs ex admonitione maiorum: ne quis negligens aut ignarus ad velum ianux domus Domini manus inconditè tergat, sed statim coërcitus discat omnis homo, quia velum atrij domus Domini sanctum est. Si fortè quispiam Presbyter vel Diaconus Sacrarij syndonem aut velum subtracta vendiderit, Iudæ Iscariotis similis estimabitur. Calicem ad perferendum Sanguinè Domini adoptatum cum omni munditia Minister præparet: ne non benè lotus calix Diacono offerenti cedat in peccatum. Ad hunc modum cum omni honestate cuncta, quæ supra exposuimus, debent impleri. Tales ad ministerium eligantur Clerici, qui digni possint Dominica Sacramenta tractare. Tandem in fine epistolæ ipse Clemens ista verba adijcit: Hæc præcepta à sancto Petro Apostolo accepi, & tibi frater charissime insinuare curavi, ut servari omnia præcipias sine macula. Rursum in altera epistola idem Clemens scribit in hunc modum: Hic (id est in præfati vita) positos oportet nos agnoscere voluntatem Dei. Quoniam in alijs locis sacrificare & Missas celebrare non licet, nisi in quibus Episcopus proprius iusserit, & eo loco qui ab Episcopo

Missæ non
nisi in co-
secrato
loco cele-
branda.

regulariter ordinato (tenente videlicet civitatem) consecratus fuerit. Hæc Apostoli à Domino acceperunt, & nobis tradiderunt: hæc nos docemus, vobisque & omnibus absque reprehensione tenere & docere mandamus. Hactenus Clemens. Satis jam (ut arbitror) liquet Apostolos multa tradidisse fidelibus, quæ non sunt expressa in Scripturis divinis: id quod etiam pleraque ex his quæ subjiciemus, commonstrabunt.

C A P U T VI.

Plures sententia Patrum Orthodoxorum de consuetudinibus & decretis Ecclesiæ, sive traditionibus institutisque majorum.

1. Quid de illis dicendum, qui negligunt Ecclesiæ traditiones & decreta, ex sancto Marjre Ignatio, & sancto Clemente.
2. Magnum testimonium sancti Irenæi de suprema Romanæ Ecclesiæ auctoritate, ejusque fidelium traditionibus.
3. Propugnat Traditiones sanctus Polycarpus.
4. Querimonia sancti Basilij de neglectu traditionum & decretorum Ecclesiæ.
5. Sanctus Epiphanius contra hæreses maxime urget auctoritatem & traditiones Ecclesiæ.
6. Itemque sanctus Ioannes Damascenus pro oratione pro defunctis, pro veneratione Crucis & sanctorum, atque imaginum.
7. Sancti Hieronymi doctrina de servandis fideliter Ecclesiæ traditionibus.
8. Sancti Augustini.
9. Vincentij item Lirinensis eius contaveri.

LIBET hic coacervare plures sententias Patrum Orthodoxorum de consuetudinibus & decretis Ecclesiæ, sive traditionibus institutisque majorum: ob id maxime, quod hæretici hujus temporis modis omnibus conentur abrogare quidquid sancta Mater Eccle-